

God is als de zwaartekracht

Schaak als 'Jeanne d'Arc' door Huis van de Amsterdamse Sinter Peper

De aflevering keer dat Jeanne d'Arc het is dit stuk voor God heeft, is tijdens een gesprek met Gilles de Rais.

Gilles: 'Die Heer van u, kennen wij die?'

Jeanne: 'Zou u de zwaartekracht kent. U die niet van. En toch weet u dat die er is.'

Voor Jeanne (in Peter de Gevels voor kinderen geschreven) is het stuk als Jeanne d'Arc in God een stem in haar binnenste, zo belangrijk en onbegrijpelijk als de zwaartekracht. De man die in God is gepersonificeerd, de bisschop, geloofst haar niet. Maar zijn God is geen onverschillen. Die van Jeanne is niet in haarzelf, iets van haar. Het is bij De Gevels Jeanne als bij Antonie van Leeuwenhoek bewaking van de Gevels trage die van de naam. Wanneer de machteloosheid van Antonie vraagt voor wie die je jezelf ten oordeel het allemaal aan, antwoordt het meisje: 'Voor niemand. (Stille 3 Vooroverhoofd)'

Zo is het bij Jeanne ook. Ze moet iets doen. Om Fransrijk te redden van een beste overhoofden. Ze weet een ligger aan, net zo lang tot haar koning kan worden gekroond. Daarna wordt ze verraden. Na een schipswaas zal ze worden verbrand. Op dat

moment weet Jeanne openbaar dat ze een man wil, en kinderen, en kinderen. Maar haar engelbewaarder herinnert Jeanne eraan dat de mensen zich na haar verbranding collectief zullen schamen over dat de wereld in zoals ze is: een wereld die de Jeanne verbrandt. Jeanne kent voor dat offer. En daarmee voor zichzelf.

In de voorstellingen van Liebeth Collet is aan steeds kinderen centraal die in de ogen van volwassenen onbegrijpelijk te maken maken. Zoals Jeanne. Ze bent een engel, een kind van een koppigheid die de Grote Mevrouw vaak voor achter zich hebben gelaten. Ze stelt de vragen waar volwassenen van gaan stilstaan en schrikken. Wanneer moet het allemaal zo ingewikkeld? Waarvoor doet alles zo lang? Als het moet, gaat ze voor die vragen - of liever voor het wijzigingen van volwassenen - ook dood. Opdat de grote mensen die hetzelfde been weten zich tot in lengte van dagen

schamen. En gaan eisen en.

Jeanne d'Arc (uitgevoerd door Collet's geschiedenis. Het is aan de Amsterdam) is een voorstellingsvoorstelling. Binnen in de hal van wordt door Peter de Gevel en Liebeth Collet een verhaal verteld van Schiller, Shaw, Brecht en Assolant (schrijven die zich ook met Jeanne d'Arc hebben beziggehouden) veel meer tijd voor nodig hadden. We zien een corrupte prelat, een welbetwogen jong koning, een verkeren met een klein hartje, een verbrand heidend meisje. En een engelbewaarder die alles weet, maar die het laatste bekrachtigt als een willekeurig. De schieding rond Collet's wordt verbeeld als een satirische voorstelling. Het proces tegen Jeanne als een nachtmerrie vol griezelige teksten. De verbrandingsdood van Jeanne wordt teruggelicht tot een stille wandeling op een trap. Wat Jeanne daar moept en prevelt horen we niet. Het schijnt dat de Mevrouw van Collet op de brandtrap alle mensen meende van mensen die ze ooit gekend had. De meeste kinderen. En schaamde zich diep.

Het spelvlak is open en leeg. Achter in diagonaalgevoel een podium opgesteld met een paar grote spiegels, geschaakt door geschiedenis (toerle en een een verdeling. Het spel van de actoren is vaak heilig inwendig. Ah het voor de kracht van de verdeling is, stappen de actoren uit de voorzet, gaan af het watte naar hun kantoren staan en geven een voorzet, stomen het verhaal. Licht, miste en tekent zijn met vloeit in mooie harmonie. De muziek haapt te soms een beetje bij.

Hi ging naar hait met een hoofd vol muziek. Wat wil de voorstelling? Was het eerst sticht lang meende de ik me: die is niet voor mij gemaakt, maar voor het juch dat is veertig jaar geleden was. Hoe zou ik om Jeanne hebben? Had ik Jeanne toegewent dat ze vrij zou komen? Maar, kinderen, kinderen had gekend? Vrij was van die stemmen, die God, die zwaartekracht?

Openbare voorstelling is met mijn fantasie voor Jeanne's wapenboudet, Gilles de Rais. Nadat Jeanne weggit zich door hem te laten bevelen, richt Gilles weg, de ogen vol tranen. In de jocus na Jeanne's dood vermoordt hij in de kinderen van zijn koninkrijk rijk verberken kinderen. Dat is iets wat zij kind willes was kwamen. Jeanne's voorbeeld is de lange slachtoffer van de schamen slachtoffer.

Hi weet niet wat kinderen (voordt alle jaar) aan de voorstelling overhouden. Ik had hait als kind van zelt prang willes meenden.

LOEK ZONNEVELD

Mogt te eindpresentatie in Meisland en Vlaanderen in tien. Inleidingen 426-429/28.

Nare Terstroef

